

Jiskra, z které vyšlehl plamen

K 91. výročí Velké říjnové socialistické revoluce

Je tomu již mnoho a mnoho let, kdy na Leninově mauzoleu na Rudém náměstí v Moskvě stál a promluvil J. V. Stalin na vojenské přehlídce 7. listopadu památného roku 1941, z které sovětsí vojáci přecházeli přímo na frontu. Hitlerovské Německo čekala první velká porážka v bitvě pod Moskvou. Dočkalo se jich víc, poslední v Berlíně v roce 1945. Pokrokoví lidé na celém světě si oddechli. Příznak novodobého rasového otroctví, které německý fašismus připravoval radě národů, se rozplynul. Drtivá porážka nacistů zemí Sovětů, jako hlavní síly protihitlerovské koalice, schopné převzít olbřímí válečné břemeno ve prospěch nejen antihitlerovských zemí, ale v zájmu záchrany celého lidstva, rozhodla o vítězství. Tuto úlohu Sovětský svaz čestně splnil. Donesl prapor vítězství až do fašistického dopůte.

Něco podobného mohla dokázat jen země vzniklá z revolučního hrdinství v Rusku v roce 1917, vedená Vsesvazovou komunistickou stranou (bolševiků) v čele s V. I. Leninem, z čehož se zrodil první socialistický stát na světě. Dnes ohrožují mír Spojené státy, které pod falešnou záminkou prosadit lidská práva a základní svobody v zemích, kde podle názoru USA

neexistují, a jsou to státy „darebácké“, se vměšují do jejich vnitřních záležitostí a válečně provokují. Nebezpečí velké všezničující války vinou USA roste. Za takových okolností se zabránění takovému vývoji stává prioritou v politických činnostech všech komunistů a dalších pokrokových lidí. Zejména při příležitosti 91. výročí Října je nesmírně inspirující Dekret o míru, který vydala sovětská vláda v první den socialistického státu 7. 11. 1917. Na něj odpověděly imperialistické vlády tehdejší západní Dohody nesmírnou nenávistí, která trvá dodnes. Tím více je potřeba si připomenout jeho obsah, neboť stále platí skutečnost, že pokud existuje imperialismus, hrozí nebezpečí války s nebezpečím všeho zničujícího důsledku. Tím naléhavěji přes desítky let a dramatické dějiny dvacátého století k nám mluví hlas Října:

„Dělnická a rolnická vláda, utvořená revolucí 24.-25. října 1917 a opírající se o sověty dělnických, vojenských a rolnických zástupců, navrhuje všem válčícím národům a jejich vládám, aby bylo ihned zahájeno jednání o spravedlivém, demokratickém míru.

Spravedlivým nebo demokratickým mírem, po kterém touží převáž-

ná většina válkou vyčerpaných, ztrýzněných a zmučených dělnických a pracujících tříd ve všech válčících zemích – mírem, kterého se tak důrazně a vytrvale dožadovali ruští dělníci a rolníci po svržení carské monarchie – takovým mírem je podle názoru vlády okamžitý mír bez anexí (tj. bez násilného přivtělení cizích území a bez násilného podmanění cizích národů) a bez válečných náhrad.

Vláda Ruska vyzývá všechny válčící národy, aby ihned uzavřely takový mír, a projevuje ochotu učinit bez sebemenších průtahů ihned všechny rozhodné kroky, ještě dříve, než oprávněná shromáždění lidových zástupců všech zemí a všech národů právoplatně schválí všechny podmínky takového míru.“ (...)

Vláda má za to, že by bylo největším zločinem proti lidstvu dále vést nynější válku, kterou má být rozhodnuto, jak mají být mezi silné a bohaté národy rozděleny slabé, jim porobené národy, a slavnostně prohlašuje, že je odhodlána ihned podmínky míru, kterými by byla tato válka zastavena za uvedených podmínek, stejně měrou spravedlivých pro všechny národy bez výjimky. (...)

(Pokračování na str. 2)

Internacionální sněmování

V říjnu se uskutečnila pozoruhodná mezinárodní konference v kanadském Torontu. Jejím iniciátorem byl Mezinárodní výbor pro přátelství a solidaritu se sovětským lidem, který po řadu let působí v Kanadě. Jeho předsedou je obětavý pokrokový činitel Michal Lucas, který řídí i činnost tzv. Domu přátelství v tomto mnohonárodnostním městě.

Mezinárodní výbor přátelství a solidarity se sovětským lidem má dlouhou historii. Ta začíná již okolo roku 1918, kdy byl založen výbor s názvem „Ruce pryč od Ruska“ s cílem pomáhat mladé sovětské republice v jejím boji proti intervenci a vnitřním zrůdcům. Důležitou roli plnil později výbor kanadsko-sovětského přátelství s pobočkami po celé Kanadě, který sehrál pozitivní úlohu zvláště v době druhé světové války. Složitě problémy přineslo klima „studené války“, ale v roce 1960 vzniká společnost Kanada-SSSR s odbočkami ve Vancouveru, Montrealu a Torontu. Samotný Mezinárodní výbor pro přátelství a solidaritu se sově-

tským lidem byl založen na prvním světovém kongresu v roce 2001. Vyvíjí rozsáhlou činnost v rámci kulturně-politických akcí v již zmíněném Domě přátelství, ale též publikační, jmenovitě v měsíčně vydávaném časopise „Northstar Compass“, který nyní vychází i v ruské, francouzské a španělské jazykové mutaci. Dostává se ke čtenářům 68 zemí celého světa a přináší řadu článků o situaci nejen v bývalých republikách SSSR, ale též v dalších zemích, které se stávají cílem imperiálních snah globálního kapitalismu, hlavně předmětem agrese USA.

Mezinárodní konference letos v říjnu měla kromě zhodnocení dosavadní činnosti za cíl zejména přípravu příštího světového kongresu, a s tím spojených organizačních i dalších problémů, ale též budoucí profilování a šíření měsíčníku „Northstar Compass“. Stranou pozornosti nemohly zůstat ani otázky vystupující nyní naléhavě do popředí v důsledku negativních stránek celosvětového globalismu a nezbytnost pře-

konávat nejednotu v pokrokovém, komunistickém hnutí.

Konference, která byla po organizační stránce vzorně připravena, se zúčastnili nejen delegáti z Kanady a USA, ale též z některých evropských zemí a z Latinské Ameriky. Přítomen byl i delegát z Indie a dalekých Filipín. Přijel i zástupce černé Afriky ze Senegalu. Různorodost delegátů jenom přispěla k výměně názorů v diskusích. S pozorností byla vyslechnuta zpráva předsedy Mezinárodního výboru Michaela Lucase, který kriticky zhodnotil činnost od posledního světového kongresu, včetně např. založení odboček přátelství v bývalých republikách SSSR. Byla podána i zpráva o finanční situaci spojené zejména s vydáváním časopisu. Nermalým přínosem pro činnost „Domu přátelství“ i vydávání časopisu jsou kromě zdrojů z vlastní činnosti i příspěvky „Společnosti kanadských karpatských Rusínů“ a dárců z celého světa.

(Pokračování na str. 3)

Druhá světová krize kapitalismu

Radikální změnu ve vedení kapitalistické společnosti, jakousi feudalizaci, způsobí dnes již patrné spiknutí nejmočnějších světových bankéřů, které bylo předem plánováno na září 2008, kdy byla uskutečněna jeho první fáze. Nejmočnější finanční velkokapitalisté podporovali hazardní měnové spekulace a lehkomyslné poskytování úvěrů především na nich závislým bankám. Tyto banky mohly existovat právě hlavně z krátkodobých půjček od velkých bank. Takto získali finanční mocipáni možnost vyvolat bankrot těchto bank tím, že jim odmítnou

v naplánovaný okamžik další úvěr, což také v září 2008 učinili.

Největší finanční kapitalisté si byli vědomi velké společenské škody. Byli si jisti, že budou moci vydírat vládu, zvláště v předvolebním období, a také další vlády a banky na americké vládě a amerických velkobankách závislých. Jinak hrozil úplný chaos ve společnosti. Vlády států tedy byly nuceny přistoupit na vydírání a reagovat obrovskou státní podporou penězi všech poplatníků. A tak v konečném důsledku vlády zaplatí spiklencům nejen sumu ztracenou ve spekulacích

a v druhořadých bankách, ale ještě také zisk. Takový zisk, který by seriózními bankovními operacemi nemohli dosáhnout.

Jde zejména o 1000 miliard USD. Takto vytunelované kapitalistické státy nebudou moci plnit své závazky vůči občanům. Sociální platby občanům a sociální služby budou výrazně omezeny nebo i zčásti zrušeny kvůli nedostatku státních financí, které skončily jako zisky mocných spiklenců velkobankéřů.

S předpokládanými následky bylo počítáno. Mohlo by dojít

Pozdravný dopis

delegátům III. světového sjezdu za přátelství a solidaritu se sovětskými národy

Vážení soudruzi, přijměte naše nejsrdečnější pozdravy při příležitosti konání Třetího světového sjezdu za přátelství a solidaritu se sovětskými národy, s nejpříjemnějším přáním jeho úspěšného průběhu, aby se stal významným příspěvkem dalšího rozvoje velice záslužné činnosti Mezinárodního výboru vaší organizace v zájmu nejušlechtilějšího díla ve prospěch udržení mírového života všeho lidu celého světa.

Při této příležitosti vyjadřujeme naše nezvratné a nejvyšší ocenění dosavadní nejzáslužnější práci Výkonového výboru a redakční rady významného časopisu Northstar Compass při obhajobě a prosazování nejsvětější historie lidstva – Velké říjnové socialistické revoluce, díla nesmrtelného génia Lenina a rozhodného realizátora světodějného leninských myšlenek J. V. Stalina, který v tvrdém boji s revizionisty a oportunisty – nepřáteli pracujícího lidu – obhájil zásady leninismu. Dosud není v plném rozsahu doceněno obrovské dílo Října, které ukázalo, že lze zlikvidovat nedůstojný systém vykořisťování člověka člověkem v zájmu bohatství úzké vrstvy kapitalistů a nastoupit cestu společenského rozvoje v zájmu šťastného života nejširších vrstev pracujícího lidu.

Historie přesvědčivě ukázala, že jen socialistické zřízení mohlo uchránit lidstvo od fašistického hitlerovského moru vzešlého s podpo-

rou světového imperialismu. Je nezvratně prokázáno, že přes nesporný pozitivní vliv států protifašistické koalice rozhodující podíl na porážce hitlerovského fašismu mělo nesmírné hrdinství Stalinem vytvořené a vychované Rudé armády, vedené vynikajícími veliteli. Jedině socialistické zřízení mohlo vychovat člověka s velkým vlasteneckým entuziasmem, který – bohužel při nesmírných ztrátách životů – mohl podat tak hrdinské činy, jakých jsme byli svědky.

V současnosti jsme bohužel svědky, kdy se některé síly – nejen jedinci v mezinárodním měřítku – snaží popírat a znevážit obrovské zásluhy Sovětského svazu a nesmírné hrdinství Rudé armády a sovětského lidu v porážce hitlerovského fašismu. Jsou to síly podporované především USA, které dnes nastupují se světovládými záměry kopírující tendence a cíle německého fašismu. K tomu jim přispívá nebetičně věrolomná zrada některých současných představitelů bývalého SSSR a dalších zemí, kteří v zájmu a nepochybně za podpory mezinárodního kapitálu zničili velké dílo Lenina a Stalina – Svaz sovětských socialistických republik; pevně věříme, že dočasně. Zrada bohužel zasáhla nejen SSSR, ale i velkou část bývalého socialistického tábora – zástity míru a pokroku.

(Pokračování na str. 3)

Výsledky podzimních voleb

Ke krajským a senátním volbám v říjnu 2008 přišlo a platný hlas do urny vhodilo 2 981 333 voličů. To je volební účast 40,3 %. Je to o 821 404 voličů více než v roce 2004. Z tohoto nárůstu voličů nejvíce získala sociální demokracie, a to 748 636 hlasů, což je 91,1 % z nárůstu voličů. KSČ v roce 2004 volilo 416 807 voličů, v nynějších krajských volbách to bylo 438 024 voličů, KSČM tedy přibýlo 21 217 hlasů. To je jen 2,6 % z nárůstu počtu voličů. ODS ztratila v krajských volbách 82 846 hlasů, tedy minus 10,1 % proti roku 2004.

Po volbách v roce 2004 měla KSČM 157 mandátů v krajských zastupitelstvech. Nyní komunistická strana získala 114 mandátů. Pokles je o 43 mandátů. Tento pokles se projeví i v nižších příjmech za krajské volby. Ročně je za krajský mandát 250 tisíc Kč, straně ubyde ročně 10,75 milionu Kč.

V senátních volbách si KSČM vytyčila cíl dosáhnout nejméně pěti senátorů, aby mohla založit senátní klub. To nebylo splněno. Nepodařilo se obhájit senátní mandát v Karvině (E. Matykiewicz), KSČM

získala ve Znojmě senátorku Martu Bayerovou. Počet senátorů KSČM zůstává nezměněn: tři.

Jasným vítězem podzimních voleb je Česká strana sociální demokracie. V těchto volbách levice převážila, i když ČSSD hovoří o sobě po volbách jako o straně středu a levice KSČM ve volbách příliš neuspěla. Úbytek 43 mandátů, a s tím spojený finanční úbytek je velký. Určitým kladem voleb je, že stoupala vážnost mandátů KSČM a váha KSČM při prosazování cílů tam, kde se prolínají s cíli sociální demokracie. KSČM jako politická strana poprvé od r. 1989 bude součástí krajských „vlád“, ať už jako koaliční společenec nebo častěji jako strana, která otevřeně deklarovala podporu ČSSD, což bylo oboustranné i od ČSSD. V některých krajích bude KSČM nadále v opozici.

Do jaké míry KSČM upadne do role stínu ČSSD nebo do jaké výraznosti si udrží postavení samostatné a důsledné levicové strany, to ukáže až konkrétní politický vývoj v krajích v průběhu dalších měsíců a let. **Redakce**

i k povstání zbídačených občanů. Ti podezřelí, kteří by mohli sehrát roli podnětů a organizátorů, mohou být i preventivně zatčeni a umístěni do koncentračních táborů. V USA mohou být takové tábory připravovány. Kapitalistický stát bude nucen zavést fašistickou diktaturu, kterou bude uskutečněn další cíl spiknutí.

Finanční zhroucení USA je plánováno na únor 2009. Otázkou je nakolik tento plán ovlivní již schválených 700 miliard USD vynucené státní pomoci a další běh americké ekonomiky. Mohlo by dojít i k domino efektu u některých dalších závislých států.

V Německu banka Hypo Real Estate raději přemístila své sídlo do Irska, aby nemusela v Německu platit daně. A teď němečtí daňoví poplatníci mají a musí dát této bance 150 miliard eur, aby se banka úplně nezhroutila. Ředitel této banky byl

sice nucen odstoupit, ale má dostat 45 tisíc eura měsíčně důchodu.

Byly oživeny i představy o větším snížení počtu obyvatel planety Země v důsledku světové hospodářské krize. Nerostné zdroje budou sloužit jen potřebám nejbohatších a jejich vyčerpání se oddálí.

Fašistický způsob vládnutí považují mocní spiklenci za velmi výhodný. Umožní snížit mzdy a platy, snížit daně pro bohaté, ušetří náklady na vzpurný parlament a na korupci vedoucích činitelů opozičních politických stran. Pro lid takové vládnutí bude znamenat novodobé otroctví. Zdegenerovaná elita se uchyluje k plánům na fašismus proti velké většině národa, kde se ale nacházejí také velmi ochotní lidé. Je otázkou, jak jsou jednotlivé sociální síly a politické strany připraveny čelit takovému možnému dalšímu vývoji. **Josef Ondráček**

Dva kroky úvodu Velké krize

Na přelom srpna a září ministr financí USA Henry Paulson strávil několik dní debatami s kongresmany, líčil jim katastrofální stav amerického finančního a ekonomického systému. Patrně i navrhoval opatření, naléhavě se snažil přesvědčovat. Ale Kongres USA se k žádnému zásahu nerozhoupal a ani nechtěl zasáhnout. Naplno běžela předvolební kampaň na amerického prezidenta a také kampaň do Kongresu. Vážnost Bushovy administrativy byla už minimální a kdo z kongresmanů by chtěl jako první oznamovat třistamilionovému národu blížící se krach, když by zdůvodňoval různá opatření. Zákonnodárci USA ponechali události „přirozenému“, to jest krizovému průběhu.

7. září 2008 byla neděle, ale v USA v létě nebylo žádnou zvláštností, že se ve finančnictví horečně pracovalo i v neděli. 7. září se zhroutily dvě obrovské finanční instituce Fannie Mae a Freddie Mac, byly zestátněny nucenou správou. Tyto dva podivně znějící názvy jsou slovními novotvarami, jakými zkratkami názvů Federální národní asociace pro hypotéky a Federální korporace pro hypoteční úvěry na domy.

Fannie Mae a Freddie Mac byly dva monopolní finanční podniky smíšeného buržoazního státního vlastnictví a soukromého vlastnictví, které založila před mnoha lety vláda USA. Daly by se přirovnat k neblaze proslulé české Konsolidační bance, která ostatně vznikla podle amerického vzoru. Fannie Mae a Freddie Mac byly jakýmisi kříženci mezi hypoteční bankou a pojišťovnou v USA s přísně vymezenými působnostmi. Už celé desetiletí se potácely v problémech. Pojišťovaly úvěrová rizika proti platební neschopnosti, které bylo ale víc a více. Vydělávaly na rozdilu

mezi úrokovými sazbami hypoték a těch dluhopisů, kterými byly kryty (lépe napsat „kryty“) nákupy hypoték. Od začátku roku 2008 manažeri těchto dvou institucí tušili, že je čeká temný černý rok.

Vyhlášení nucené státní správy nad Fannie Mae a Freddie Mac byl nezbytný krok a pro pokus o záchranu ekonomiky nutný krok. Na tyto instituce jsou navázány tisíce jiných, bez jejich zestátnění by hrozil náhlý řetězový finanční pád, prudký pokles ekonomiky a rychlý růst nezaměstnanosti. Bylo to vynucené státní opatření. Tímto státním zásahem byli také neoliberalní ideologové zjevně degradováni na tuctové pisálky a pokleslé propagandisty.

Zestátnění Fannie Mae a Freddie Mac není ovšem jen úřední krok, finanční sanace těchto institucí si vyžádá mnoho desítek miliard USD z peněz vybraných od všech daňových poplatníků.

Burza v New Yorku poté vydechla úlevou. Po tomto dvojím kapitalistickém zestátnění šly ceny akcií na burze nahoru. Ale vtíraly se otázky: Bude to stačit? Na jak dlouho to vydrží? Rázná odpověď přišla už za jeden jediný týden. Od pondělí 15. září 2008 se v USA a ihned též v Evropě i v ostatní světě rozjel moloch Velké krize globalizovaného kapitalismu naplno.

Datum 15. září 2008 znamenalo pro celý finanční, hospodářský, politický a zejména sociální svět náhlý a hluboký otřes. Jakoby blesk z čistého nebe. Zářivá energie blesku je zároveň jasným potvrzením hlubokého vědeckého rozboru vyjádřeného v díle Karla Marxe a Vladimíra Iljiče Lenina, zejména v jeho nesmrtelné práci – Imperialismus jako nejvyšší stadium kapitalismu.

Ladislav Rys, Praha

Pražská KSČM obviněna Filipem z frakční činnosti

Jak již bylo zmiňováno v minulém vydání Dialogu (číslo 245), obvinil předseda Ústředního výboru KSČM Vojtěch Filip pražskou stranickou organizaci z frakcionářství, přesněji řečeno z „hrubé frakční činnosti“. Té se měla dopustit především schválením dokumentu o práci s mladými členy strany a Komunistického svazu mládeže (KSM), který v tomto roce schválila Pražská rada KSČM. Toto vážné a možná bezprecedentní obvinění pražské stranické organizace bylo Vojtěchem Filipem několikrát opaková-

no. Přesto bylo uvedené nařčení pražskými komunisty jasně odmítnuto, předsedkyně pražské KSČM Marta Semelová se proti němu jednoznačně ohradila, člen Pražské rady KSČM Milan Krajča navíc požádal Ústřední rozhodčí komisi KSČM o prošetření celého obvinění. To, že k tak závažnému osočení krajské organizace strany v hlavním městě došlo ústy stávajícího předsedy Ústředního výboru strany, ukazuje, v jakém skutečném stavu a vnitřních problémech se po svém VII. sjezdu KSČM nachází. L. H.

Proč se Jaroslav Seifert rozešel s Chartou 77

Básník Jaroslav Seifert byl signatářem Charty 77. Vilému Zavadovi, svému příteli, rovněž významnému básníkovi, který nemohl pochopit, co ho k tomu vedlo, tvrdil, že „to“ podepsal pod nátlakem. Patočkovi i dalším podpis odepřel. Ale když za ním posílali znovu a znovu hezké dívky, podlehl. Seifert však zůstal ve střehu a do ničeho se s chartisty nezapletl. Od začátku mu bylo jasné, že hraje nečistou hru, že představuje společnou podvodníku, která navenek byla pro socialismus, ve skutečnosti však (jak ostatní se tím dnes už otevřeně chlubí) usilovala o jeho zánik. A tak koncem života – o tom však přehorlivě učitelky svým žákům na školách vyprávět nebudou – se s Chartou rozešel ve zlém. Dovolila si totiž organizovat kampaň, a to prostřednictvím Svobodné Evropy, o níž dobře věděl, že je agen-

turou CIA, proti kulturní politice Československé socialistické republiky, a přitom zneužívala Seifertovo jméno. Svě rozhovorem vyjádřil nositel Nobelovy ceny i v dopise, který zaslal ÚV KSČ, do rukou odpovědného tajemníka. „Dialog“ jej svého času uveřejnil – s fotokopii vzácného rukopisu. Připomeňme, co v něm stálo:

„V posledních dnech je mé jméno spojováno s útoky na ČSSR a její kulturní politiku. To jsem svým podpisem nezamýšlel. Mé knihy vycházejí ve velkých nákladech a mé dílo se těší vážnosti. A tak nemohu a nemám právo se ztotožnit s kampaní vedenou Chartou 77. Jaroslav Seifert. 27. IX. 85.“

Stručně a jasně. Od podvodníků a lhářů se český básník, o němž se dodnes šíří nepravdivé legendy, co nejrozhodněji distancoval. -jf-

Jiskra, z které vyšlehl plamen

(Dokončení ze str. 1)

Prozatímní dělnická a rolnická vláda Ruska, obrací se s touto nabídkou míru k vládám a národům válčících zemí, obrací se také k třídě uvědomělým dělníkům tří nejpokročilejších národů lidstva a tří největších států, účastnících se této války: Anglie, Francie a Německa. Dělníci těchto zemí se nejvíce zasloužili o pokrok a socialismus a prokázali to na velkých příkladech: za chartistického hnutí v Anglii, v řadě revolucí světového významu, provedených francouzským proletariátem, v jejichž neohroženém boji proti výjimečnému zákonu v Německu a v dlouhé, úporné, ukázněné činnosti, která je vzorem pro dělníky celého světa, jejímž výsledkem bylo vytvoření masových proletářských organizací v Německu. Všechny tyto příklady proletářského hrdinství a dějinně významné tvůrčí činnosti jsou nám zárukou, že dělníci těchto zemí pochopí, že jim

dnes připadá úkol svou rozhodnou a sebeobětavou energetickou činností nám pomoci dovést k zdařilému konci věc míru a zároveň věc osvobození pracujících a vykořisťovaných mas obyvatelstva od jakéhokoliv otroctví a jakéhokoliv vykořisťování.“

Dekret o míru, vyvolaný Velkou říjnovou socialistickou revolucí v Rusku, je nejužasnější dokument dvacátého století. Je spojen s věcí míru na celém světě a dokládá úzkou spojitost mezi zájmy světového dělnického hnutí a potřebou ohromných mas lidí prožívat své životy bez válečných hrůz. Pravicová česká vláda svou politikou podpory válečných provokací Spojených států licoměrně vydávaných za podporu míru a demokracie, zejména ochotou, aby USA vybudovaly na českém území protiruskou vojenskou základnu a radarovou stanicí, se rozchází se zájmy českého lidu a národů celého světa.

Vladimír Jarocho

Jak dopadneme v příštích volbách?

KSČM má za sebou čtvrté a páté v podstatě neúspěšné volby pod novým vedením strany. Opticky míměji snad vypadá, že jsme navršili třetí neúspěšné období: červen 2006, podzim 2006 a podzim 2008. Fakticky to vyjde nastejno. Je otázka, kolik neúspěchů ve volbách stranu za tohoto chřadnoucího stavu ještě čeká?

Ukázalo se, že všeobecné heslo „S lidmi pro lidi“ nemůže v oslovení voliče přinést žádoucí efekt. Rozhodující úlohu v získání ve volební agitační práci musí mít důsledné odhalování protilidové politiky pravicové vlády a jejich všech přísluhovačů. Konkrétnost a přesvědčivost argumentů odhalující pravou tvář „přátel lidu – demokratů“ nebyla dostatečně využita. Voliči svým rozhodnutím vyjádřili nesouhlas s protilidovým postupem pravicové vlády a dali svůj hlas sociální demokracii. KSČM na této revoluční náladě prakticky nic nezískala. Nad tím by se vedení strany mělo vážně zamyslet. Současný trend je záhodno změnit.

Nebylo by už na čase nahlas poukázat na staleté lidové rčení, že ryba smrdí od hlavy? Vedení KSČM tvrdí, že vychází z marxismu, nebylo by snad už užitečné se zeptat, kam až došlo? Předešlé Grebeničkovo vedení se sice nedostatečně, ale přece jen obracelo především na lidi práce, také na odborníky. S nástupem Vojtěcha Filipa do nejvyšší

funkce ve straně došlo ke změně orientace na střední vrstvy. Zpočátku pozvolně, nebylo jasné, co to vlastně střední vrstvy jsou?

VII. sjezd KSČM v květnu v Hradci Králové toto zaměření strany nezakrytě „vylepšil“ rezolucí o podpoře malých a středních podnikatelů. Došlo ve vědomí delegátů sjezdu, co to znamená? Že malý podnikatel je kapitalista zaměstnávající počet do padesáti lidí. Uvědomili si delegáti, že střední podnikatelé jsou kapitalisté, kteří žijí z odcizené práce 50 až 250 zaměstnanců? Na sjezdu to zaznělo, ale rezoluce byla přesto přijata. O pracujících se na sjezdu nemluvilo, rezoluci k pracujícím manipulativně „stopila“ návrhová komise. Delegáti sjezdu si rezoluci určenou pracujícím neměli ani možnost přečíst, jen s výjimkou těch třiceti delegátů, co rezoluci předložili. Vedoucí orgány sjezdu ji považovaly za zbytečnou.

O tom, že VII. sjezd KSČM znamenal myšlenkový debakl komunistů, mnozí věděli už den po sjezdu. Vlastně to věděli už před sjezdem, ale jejich názory nebyly brány v úvahu.

A na podzim tohoto roku zástupy příslušníků středních tříd ani malých a středních podnikatelů prostě KSČM nevolily. Představují totiž úhrnem více než půl milionu volebních hlasů, to by se mělo na výsled-

ku projevit. Jen oportunistický fantasta může dále doufat, že by tyto sociální skupiny volily KSČM příště. Neúspěch ve volbách na podzim 2008 jen podtrhl dřívější vážná pochybení na VII. sjezdu KSČM. Na dvou plénech ÚV KSČM po sjezdu bylo odmítnuto opravovat tento nepříznivý postoj k pracujícím. Bylo to odsunuto – na neurčito.

Teoreticko-analytické pracoviště ÚV KSČM se vyznamenal před volbami materiálem Otázky a odpovědi pro kandidáty – volby 2008. Ve dvojím provedení: jako základní odpověď a podrobnější vysvětlení tam zájemce najde mimo jiné i extrakt oportunistu a reformismu, jak se říkalo dříve a ještě dříve, dokud se komunisté ještě nemuseli tak stydět za myšlenkové výtvořky ze svého vlastního ústředí.

V tomto duchu vystupují nyní vedoucí představitelé KSČM v médiích, především v televizi, distancují se od období socialismu u nás. Nechtějí a nedovedou socialismus obhajovat. Naproti tomu programová konference ČSSD se v předvolebním období hlasitě a viditelně odvolávala na sociální vymoženosti a nízké ceny za socialismu. ČSSD neváhala slíbit, že zajistí podobně.

A teď už máme po volbách. Může se snad ještě někdo divit výsledkům podzimních voleb v levé části spektra? (ar)

Vůle po vítězství a ÚV KSČM

Podle dvou diskutujících členů ÚV KSČM na 4. zasedání 1. listopadu t. r. byla vůle po vítězství ve volbách u kandidátů sociální demokracie obrovská. Ale u kandidátů KSČM síla vůle mnohde nebyla nebo byla malá.

U komunistů je vůle po vítězství zatím hodně nadnesený způsob vyjadřování, ale měla by tu být silná vůle k úspěchu projevující se neúnávnou aktivitou na veřejnosti. Vedení KSČM k silné vůli příliš nepodněcuje. Vlažnost, malá důraznost ve vystupování mnohých poslanců a krajských zastupitelů jsou již delší dobu ve straně kritizovány. Ale na základě samosprávného „principu“ jsou kritické připomínky vyslechnuty a pak se žádné závěry nevyvazují. Odborníci se raději ke vnitřnímu stavu strany radikálně nevyjadřují. Vnitrostranická komise je řadu let v skupinkových rozhovorech straníků líčena jako slabá, ba i neschopná. A také se v KSČM zapominá na důležitou poučku z minulosti, že kdo chce lidi zapalovat – musí sám hořet.

A tak další dva diskutující na 4. zasedání ÚV KSČM s patrnou dávkou sarkasmu zhodnotili předvolební období takto: „umožnili jsme lidem, aby s námi mluvili“, „po letech lidé viděli živého komunistu“. Před těmito volbami lidé v ulicích, na náměstích a dokonce i před fabrikami s komunisty diskutovali – a bylo také slyšet „máte mezi nás chodit častěji“, a také „máte za nás bojovat jako za první republiky. Ejhle – gottwaldovské období dějin KSČ není ještě zapomenuto ani mezi obyčejným lidmi!

Tyto podzimní volby byly výhrad-

ně o celostátních tématech. O to, co odborníci radíci ústředí KSČM považovali za krajská témata, se lidé nezajímali vůbec. Vedení KSČM nedokázalo v průběhu sedmítýdenní kampaně rozhodnout a podnitit změny v organizování kampaně v krajích. Mistopředsedkyně Žezulková prohlásila na 4. zasedání ÚV KSČM, že KSČM si na zjednodušení kampaně netroufla, že odborníci (nejmenovaní) radili špatně a že určitá míra populismu je nutná. Žezulková výslovně uvedla, že „témata nedokázala KSČM pružně měnit“. Ale proč? Proč si toho vedení KSČM nevědomo alespoň tři týdny před datem voleb? Proč nereagovalo, když chce řídit celou stranu?

Na výše uvedeném plénu také zaznělo: „Počet členů ve straně máme, ale na práci nejsou lidé.“ Předseda ÚV KSČ Vojtěch Filip reagoval tak, že vystupujícímu poděkoval za snahu v předvolební kampani. Ekonomická stránka kampaně nebyla zatím vůbec probírána, nebylo možné stihnout její vyhodnocení. Termín zasedání ÚV KSČM byl představen o týden, z 8. 11. na 1. 11., což by nebylo ani členům ÚV KSČM zdů-

vodněno, kdyby si to v závěru zasedání nevynutili na místopředsedovi Luzarovi. V diskusi ale zazněly rozporné výroky členů ÚV KSČM o účinnosti a drahotě Pí áR Agentury (angličtináři snad prominou) Agentura (pozn. red. Pí áR je zkratka z angličtiny: public relations – vztahy k veřejnosti, neboli výzkum a ovlivňování veřejnosti, veřejného mínění, pomoci sociologie a psychologie; jak je patrné, anglisty pronikají do našeho jazyka tak, že pomalu nebudeme umět pořádně česky) mimo jiné vnucovala řadovým občanům zdeptaným pravicovou politikou recept na kapouna na víně. Dobrou chuť! Ale sebezpoznaní je prý prvním krokem k nápravě.

Podle Stanov KSČM je nejvyšším orgánem strany mezi sjezdy Ústřední výbor KSČM – jako celek! Členové ÚV by to měli pochopit a vzhopit se ke skutečnému a zásadnímu vlivu na řízení strany.

Volby ukázaly obrovskou rozhořčenost lidí na dosavadní postup pravicové protilidové vlády. Bohužel, KSČM na tyto společenské nálady nedokázala patřičně zareagovat. (mr)

VÝZVA! VÝZVA! VÝZVA! VÝZVA! VÝZVA!

Společnost česko-kubánského přátelství (SČKP) se připojuje k celosvětovému solidárnímu hnutí a vyzývá k pomoci PRO KUBU, kterou po všech stránkách citelně postihly hurikány Ike a Gustav. Částečně nebo úplně zničily mnoha lidem obydlí, tisíce hektarů polností, a tím přísun potravin. Ušetřeny nezůstaly ani silniční, elektrické a telefonní sítě. Miliony obyvatel musely být přesunuty, škody se odhadují na 5 miliard dolarů.

SČKP proto zřídila účet v České spořitelny, aby se alespoň tímto prostřednictvím dosáhlo pomoci obyvatelům Ostrova Svobody.

Číslo konta 00000-2115483339 / 0800

Za projev solidarity i obětavé a nezištné pomoci předem děkuje výbor SČKP.

Časopis Northstar Compass vychází v Kanadě. V březnu 2008 byl otištěn v tomto časopisu článek s názvem „Co se stalo ve Washingtonu za zavřenými dveřmi?“ Podle tohoto textu se 14. března 2008 konalo zasedání Kongresu USA, které bylo neveřejné a jehož jednání mělo zůstat utajeno. Utajení se zjevně nepovedlo a článek postupem času nabyl na závažnosti. Jednalo se o následujících tématech:

1. Zhroutení americké ekonomiky v září 2008.
2. Zhroutení severoamerického finančního systému v únoru 2009.
3. Možnost občanské války jako následku předvídaného krachu.
4. Preventivní zatčení politicky nespolehlivých lidí, možných aktiv-

ních účastníků povstání.

5. Uvěznění těchto lidí v koncentračních táborech nyní budovaných v USA pod označením REX 84.

6. Možnost odplaty proti některým členům Kongresu, na které bude svalena vina za zhroutení.

7. Zajištění bezpečného umístění jiných členů Kongresu a jejich rodin během očekávaných nepokojů.

Dále bylo uvažováno o možnosti až nutnosti spojení USA s Kanadou z důvodů zajištění přírodních zdrojů a s Mexikem kvůli levné pracovní síle. Objevily se úvahy o vydání nové severoamerické měny nazvané Amero pro všechny tři spojené země, nová měna by měla řešit nastávající hlubokou a všeobecnou ekonomickou krizi. **(jo)**

Fakt, že je ekonomika a finanční nectví USA ve velmi špatném, předkrizovém stavu, byl už na začátku roku 2008 mnohým vzdělaným lidem v USA dobře znám. V březnu 2008 bylo ještě možné zařadit obsah uvedené statě mezi katastrofální polofantazie. Jenže:

a) *Finanční krize v USA na začátku září 2008 skutečně vypukla.*

b) *V USA již bylo několik velkých skandálů v nedávné minulosti, které odhalily technické přípravy budování koncentračních táborů.*

c) *V říjnu 2008 bylo oznámeno, že v USA probíhají exekuce soukromých zadlužených nemovitostí s rychlostí 8 500 případů denně.*

d) *A tak dále je možné snášet hrozivá fakta.* **Redakce**

Prezidentské volby v USA jsou dnes nejdiskutovanější otázkou napříč světem a předmětem spekulací v České republice. Jejich průběh, význam a finanční nasazení kandidátů s nedávnými českými volbami srovnávat nelze, jedno však měly společné. Američané řekli NE předchozí vládě a politice George Bushe. Češi řekli NE vládě a asociálnímu reformám modrých ODS. V obou případech se tedy voliči vyslovili k tomu, co nechcejí; zda a jak se dosavadní politika v USA a v České republice změní, to je jiná otázka.

Pro Českou republiku a její budoucnost je v současné době rozhodujícím momentem postoj nové americké administrativy prezidenta Baracka Obamy k instalaci amerického radaru v Čechách. Pravicový deník MF Dnes si „zaprakoroval“: „Současný negativní postoj cca 70 % Čechů k radaru se změní a převládne souhlas. Češi totiž ‚neměli rádi Bushe‘, ale fandili a drželi palce Obamovi, který se v předvolebním klání postavil k otázce radaru pozitivně.“ Chyba lávky; negativní postoj k radaru plyne z plného pochopení, že jde o nebezpečný, sebevražedný projekt, nikoliv ze sympatií či antipatií k osobě amerického prezidenta. Pokud jde o Obamu, pozitivní postoj ale podmínil dostatkem financí a funkčností celého systému.

Nestranní komentátoři soudí, že radarový projekt bude odložen na pozdější dobu. Nesmírně důležité pro Českou republiku, ale především pro budoucí mezinárodní vývoj bude, jak se bude Obamova administrativa vymezovat vůči Rusku. Pokud převládne snaha o dialog a bude zmírňována konfrontace, mohl by v jednání amerických a ruských představitelů „padnout“ i radar v České republice. (Pikantní je, že český velvyslanec při NATO Štefan Fale, absolvent moskevského MGIMO, přesvědčuje ruské představitele, že radar není namířen proti Rusku“.)

Z hlediska přístupu USA k mezinárodní situaci je nesporně volba Baracka Obamy novým prezidentem USA tou lepší alternativou. Ve své předvolební kampani se Obama vyslovil pro stažení amerických vojenských sil z Iráku a nastínil dokonce termín – do 18 měsíců. Na druhé straně se vyskytují obavy, že „usporných“ vojenských sil v Iráku použije pro posílení intervenčních jednotek v Afghánistánu. Ale i tento předpoklad by mohl padnout; viceprezident Biden je odpůrcem války v Afghánistánu, protože správně soudí, že válka v této zemi nelze definitivně vyhrát. Pozitivně zapůsobil i předpoklad, že USA zavřou svoje vojenská zařízení, především vězení, v nichž se používalo a používá k výsledku zadržovaných neslychaného mučení, na Gauantánamu.

Američané dali svůj hlas Baracku Obamovi i v důsledku svého převažujícího negativního postoje k americké agresivní politice napříč světem. Cítí a smýšlí tak především mladí lidé a ženy; to se projevilo i jejich hlasy proti McCainovi. Na odhady, zda a jak se Obamova ad-

Barack Obama

Svět po amerických volbách

ministrativa postaví vůči globálním problémům, zda se vrátí k respektování mezinárodního práva a výsadnímu postavení OSN a jejímu jedinečnému právu zasahovat vojenskými silami, je ještě brzy. Nepříznivá ekonomická situace USA však bude tlačit i na novou administrativu, aby omezila svoje vojenské aktivity a především rozpočet na vojenské účely, který za poslední rok dosáhl astronomické částky 730 miliard dolarů. To by mohlo být i popudem k tomu, aby Obama a jeho tým rozvinul iniciativu dialogu a jednání s globálními partnery, mezi nimi zejména s Ruskou federací a Čínskou lidovou republikou. V příštím roce se uskuteční summit NATO u příležitosti 60 let existence této vojenské formace. Před ním i v jeho průběhu bude svět mimořádnou pozorností věnovat právě vystoupením nového amerického prezidenta. Jednání a vyrovnané vztahy s Ruskem a ČLR by mohly vést k zmírňování mezinárodního napětí, budování nové konstrukce mezinárodních vztahů, k zastavení zbrojních závodů a k použití uspořádaných finančních i materiálních prostředků na řešení hlubokých sociálních rozdílů a potíží, v nichž se stále více nachází tzv. světový Jih.

Velice tíživým mezinárodním problémem je dlouhotrvající okupace palestinských území Izraelem. Tento stát navíc sehrává na Blízkém východě úlohu předsunuté vojenské pěsti USA, mimo jiné jako reálná hrozba agrese proti Íránu. Izraelské levicové síly od Obamy na jedné straně očekávají trvající podporu Izraele, na druhé straně doufají, že se zasadí o spravedlivé urovnání na zásadě „dva národy – dva státy“. Provázanost izraelských politických a vojenských kruhů s washingtonskými jestřáby a US zbrojním průmyslem je však velice silná a změna americké politiky vůči celé oblasti Blízkého východu bude narážet na mezní odpor americké krajní pravice a sionistických kruhů USA.

Komentátoři ovšem zdůrazňovali, že Američané volili především pod vlivem nastupující hospodářské krize a z obav o svůj životní standard. Věří, že hospodářská politika (která je koneckonců silně provázána se zbrojní výrobou a vojenskými výdaji) nové administrativy zachrání jejich úspory a celý finančně-bankovní systém USA, včetně statisíců pracovních míst, a tak bude krize odvrácena a jejich životní standard (spíše nadstandard) bude zachován. Vyloučení ze všeobecného zdravotního pojištění (cca 50 milionů Američanů) navíc věří, že Obama naplní svůj slib a rozšíří zdravotní péči i na tyto vyděděnce americké společnosti. Ekonomové Obamova týmu počítají s intervencemi státu do ekonomiky v podobě jakéhosi Nového údelu prezidenta Roosevelta. Je nic-

méně jasné, že krize plyne ze samé podstaty kapitalistické ekonomiky, z rozporu mezi soukromým vlastnictvím výrobních prostředků ústícím ve společenskou výrobu a soukromé přivlastňování zisků. Obamova ekonomická opatření mohou mít nanejvýše krátkodobé dopady.

Skutečnost, že byl v historii Spojených států poprvé zvolen prezidentem Afroameričan, je jistě převratným zlomem. Také sociální zázemí Baracka Obamy je naprosto odlišné od zázemí, z něhož se rodili všichni dosavadní prezidenti USA. To vše vyvolává optimismus a naději, že se Obamovi podaří naplnit jeho poměrně velice náročné předvolební sliby jak ve vnitřní politice USA, tak v mezinárodních vztazích. Otázkou je, co mu americký vojensko-průmyslový komplex skutečně dovolí. Optimismus vyvolává volební zisk Obamovy Demokratické strany v US Kongresu, kde by se mu mohlo zdařit protlačit nové zákony. Vývoj nám ukáže, co by Obama chtěl a co se mu podaří. V každém případě pro USA ani pro svět to horší než za Republikánů a prezidentství George Bushe, tím spíše než Ronaldu Reagana, nebude. **Václav Jurnr**

To, že je existence a činnost komunistického svazu mládeže navzdory jeho oficiálnímu zákazu trnem v oku nejen naší vládě, ale i současnému vedení KSČM, je všeobecně známo. Poté, co zkrachovaly pokusy pravičáků o eliminování KSČM založením, propagací a podporou Potěmkinovy Komise mládeže při ÚV KSČM, do které bylo umožněno vstoupit především nečlenům strany a řada mladých komunistů do ní vpuštěna nebyla, přišli v KSČM s jiným návrhem. Je jím založení tzv. Svazu mladých komunistů Československa coby údajně náhražky za zakázaný a v ilegalitě působící KSČM. Do hanebného prosazo-

(Z projevu Kim Jong Ila pro Rodong Sinmun, orgán Korejské strany práce a Mindžu Čoson, orgán vlády KLDŘ 5. září 2008)

Kim Jong Il v úvodu projevu prohlásil, že velký vůdce soudruh Kim Ir Sen je zakladatelem KLDŘ, otcem socialistické Koreje a věčným prezidentem státu. Nesmrtelné skutky, které vykonal pro vlast a lid jsou věčným základem pro vlastní a revoluci a pevnou základnou pro vybudování velkého prosperujícího a mocného socialistického státu.

Šedesátiletá historie KLDŘ je historií velkých bojů a vítězství, kdy vlast obhájila svoji nezávislost a čest, vytvořila mocnou a prosperující socialistickou společnost a proplula úskalími revoluce.

KLDŘ pokročila na cestě vítězství a slávy, zvládala nevídané těžkosti a zkoušky v konfrontaci s imperialistickou agresí během celé své historie.

Náš boj za vybudování nové vlasti, nové společnosti, řekl Kim Jong Il, byl tvrdým a svízelným bojem za překonání všech problémů, ale naše země vydláždila novou cestu pro věc nezávislosti na imperialismu. Pro socialis-

Internacionální sněmování

(Dokončení ze str. 1)

Konference se zabývala i uspořádáním příštího světového kongresu v příštím roce, ale konečně rozhodnutí o tom, ve které zemi, zůstává otevřeno. Po odvolání do Moskvy plánovaného kongresu, který měl být konán již v loňském roce, naskytají se i další možnosti, mj. v Latinské Americe, ale i jinde. Čas pro přijetí rozhodnutí se krátí.

Všichni delegáti se vyjadřovali i k časopisu „Northstar Compass“, který byl hodnocen pozitivně, i když i zde lze leccos zlepšovat. Využíváno má být i internetu. Vydávání listu má pokračovat.

Pořadatelé konference se postarali o zajištění pobytu delegátů i o kulturní obohacení a zajímavou exkurzi – za to jim patří poděkování. Přispěli tak ke zdaru konference.

Závěrem byla přijata řada rezolu-

ci. Zmínit se lze o živě diskutované rezoluci o agresí proti Jižní Osetii, ale též o rezoluci spojené s procesem proti Wojciechu Jaruzelskému v Polsku. Uvést i některé další, např. týkající se imigrantů do Kanady, USA, Severního Irsku i dalších zemí – bude k tomu ještě příležitost po obdržení definitivně redigovaných textů. Mimořádně závažnou je rezoluce vyzývající k sjednocení v boji proti imperialismu v čele s USA, k sjednocení na bázi proletářského internacionalismu a k nové komunistické internacionále!

Přínosem sněmování v Torontu tak je i nemalý příspěvek tohoto jednání k překonání roztržitého mezinárodního komunistického hnutí a k připomenutí škodlivosti oportunistických tendencí, které jeho jednotu podřívají.

Mírko Svoboda

Pozdravný dopis

delegátům III. světového sjezdu za přátelství a solidaritu se sovětskými národy

(Dokončení ze str. 1)

V této souvislosti si obzvláště zasluží vysoké ocenění obhajoba nejsvětější historie socialistického rozvoje. Toho se ujala skupinka pokrokových představitelů, kteří museli opustit svoji otčinu, aby uhájili holé životy a usídlili se v daleké Kanadě. (Encyklopedickou epopej tohoto exodu vydal nedávno náš velký přítel Michal Lucas.) Ze skupinky Kanadsko-sovětského přátelství vznikl zásluhou neúnavné práce řady členů, dnešní významný orgán Mezinárodní rada pro přátelství a solidaritu se sovětským lidem, která dnes slaví již třetí vrcholnou událost – svůj sjezd. Velice si vážíme a oceňujeme, že druhý sjezd zařadil a zvolil do tohoto orgánu i zástupce našeho časopisu Dialog otázky – odpovědi.

Vážení přátelé, s hlubokým přesvědčením vyslovujeme náš názor a uznání vaší záslužné činnosti, že není větší cti pokrokového člověka než obhajovat a prosazovat myšlenky a dílo socialismu, šťastného života pracujícího člověka, který zákonitě vystřídá protilidový režim kapitalismu a imperialismu.

Oceňujeme s nejvyšším uznáním, že v tomto duchu a směru vyvíjí obětavou a náročnou práci Mezinárodní rada.

Z celého srdce vám, vážení a milí přátelé, přejeme, aby třetí kongres přispěl k dalšímu velice záslužnému poslání. Vřele vás objímáme a tiskneme pravici s přáním neutuchajícího elánu do další činnosti.

**Srdváleno Republikovno
redakční radou Dialogu
V Praze dne 20. 9. 2008**

Podporujeme KSČM

kterých členů vedení KSČM zapojily i Haló noviny. Tak jako mnohokrát v minulosti je i tento útok pravice na naše mladé komunisty předem odsouzen k neúspěchu. Budeme podporovat statečný KSČM i všechnu jeho aktivitu proti vybudování vojenské základny USA v naší zemi. Komunisté a další pokrokové síly na celém světě odsuzují kriminalizaci KSČM a podporují jeho činnost. Práce KSČM i po jeho zákazu je důkazem, že nás antikomunisté, pokud budeme zásadoví a pevní, nemohou porazit. **R. Mach**

KLDR je socialistický stát

se systémem čučche neporazitelná síla

mus vykonala nesmrtelné skutky a nashromáždila cenné zkušenosti. Proto šedesátiletá historie naší republiky zářivě svítí a naše vlast, songunská Korea, plně demonstruje svoji hrdost a moc jako pevnost nezávislosti a socialismu.

Situace se podstatně změnila v 90. letech, kdy vlast a revoluce zažily drůbe nevídané potíže a zkoušky.

Strana pod songunskou zástavou rozdrtila záměry imperialistů, čestně obhájila suverenitu země a socialismu.

Kim Jong Il ve druhé části projevu zdůraznil, že KLDŘ je socialistická velmoc s neporazitelnou mocí, vedená ideou čučche založenou prezidentem Kim Ir Senem, která uplatnila ideu čučche ve všech oblastech budování vlasti a činnosti státu pod vedením strany.

Socialistický stát soustřeďuje svoji péči na blaho lidových mas a slouží jim.

KLDŘ je nezávislý socialistický stát, který pevně chrání teorii čučche. Jde o neporazitelnou socialistickou velmoc, která demonstruje svoji songunskou důstojnost.

Naše songunská politika sloužila jako vítězná zástava pro naši zemi a revoluci.

Společné deklarace z 15. června a prohlášení ze 4. října, které směřují k výraznému pokroku na cestě k opětovnému sjednocení, byly přijaty a zveřejněny.

Ve třetí části svého projevu Kim Jong Il zdůraznil potřebu vybudovat velký prosperující mocný socialistický stát energickým urychlením technického pokroku.

Vyzvedl národní sjednocení jako nejnaléhavější úkol pro národ a vyzval všechny kraje na severu i na jihu a v zahraničí k národnímu sjednocení k potlačení machinací všech sil působících proti sjednocení a k nepolevujícímu naplňování věci národního sjednocení společnými silami Korejců.

Měli bychom vést pozitivní boj, abychom zmařili válečnou politiku imperialistických agresorů a jejich hegemonistické snahy, hájit mír a dosáhnout globální nezávislosti posilováním přátelství a solidarity se všemi zeměmi a pokrokovým lidem, který touží po nezávislosti.

Z materiálu velvyslanectví KLDŘ

Podivný podtext

Vratimov, poslední sobota v září 2008. Zde proběhl tradiční seminář levicové inteligence a stranických funkcionářů. Předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip přednesl ve Vratimově projevu, jehož textu by měla být ve straně věnována pozornost. Podivně zajímavá byla část v závěru projevu, kterou je nutné přesně ocitovat:

„Teď mi zastánci „čistého marxismu“ řeknou: „A proč to chceš? (myslel tím vlastní protikrizový opatření KSČM, aby nebyl rozvrácen sociální smír a nebyla snižována pozice ČR v Evropě). Ty nechceš, aby krize byla dokončena, aby došlo k revolučnímu zvratu.“ A já říkám, že čekat na to, až lidé nebudou mít co jíst, až budou vystěhováváni ze svých domovů, je podlé. Odpovědný politik musí navrhnout řešení ve chvíli, kdy jsou tato řešení ještě reálná, kdy na ně máme sílu a kdy nebudou řešení poznamenána krví. To je velmi důležité! Jestliže zvládli politici před námi socialistické přeměny bez výstřelu, tak si myslím, že je naší povinností přijít včas s řešením a postupovat stejně.“

Tolik citát. Předpokládejme, že si Vojtěch Filip tento projev napsal sám, pokud ne, měl si ho alespoň předem přečíst a zamyslet se nad ním. I politik okresního nebo krajského formátu by měl vědět, že veřejný projev, ať už pronesený nebo napsaný, má také svůj podtext, který se svou důležitostí často blíží doslovnosti vyřčených či napsaných vět. Odhlédněme také od hygienického termínu „čistý marxismus“, vždyť i Vojtěch Filip se asi nepovažuje za „špinavého marxistu“.

Vojtěch Filip si nejspíš představuje pod revolučním zvratem situaci ve společnosti, kdy lidé nemají co jíst, jsou vystěhováváni ze svých domovů a řešení jsou poznamenána krví. To je ovšem na vysokoškolsky vzdělaného člověka dost primitivní představa revoluce. Komu Vojtěch Filip podsouvá krvežiznivost? Sad ne „čistým marxistům“? Zamyslel se Vojtěch Filip nad zkušenostmi českého a slovenského národa? Byli v socialistickém Československu nějací marxisté v roce 1989? No jistě byli, a jak to, že státní převrat v

listopadu proběhl „sametově“, bez řešení poznamenaných krví? Byli na přelomu let 1992/1995 na našem území nějací marxisté? Samozřejmě, že ano, i když jich bylo už méně. A přesto rozdělení Československa, jinak řečeno zánik československého státu, proběhl klidně, bez krvavého řešení. Co dělali marxisté v březnu 1999? To když ČR vstupovala do NATO, organizovali nějaké krvavé rebelie? To tedy ne. Ale za dva týdny poté rozpoutalo NATO válku proti slovanské Jugoslávii. O krvežiznivosti NATO, o kterém je nadbytek historických i současných faktů, se ale Filip v projevu vůbec nezmínil. Chybu udělal, jeho podtext má tedy blíže k údajné krvežiznivosti českých marxistů.

Z uvedeného citátu je dále patrné, že Vojtěch Filip, jakmile nás poučil o tom, co je odpovědný politik, se přirovnal ze skromnosti jemu vlastní ke Klementu Gottwaldovi a gottwaldovskému vedení KSČ v začátcích socialismu v ČSR. To může vzbudit jen úsměv nebo odsuzující odsudek. Na rozdíl od Filipova vedení KSČM umělo gottwaldovské vedení KSČ mobilizovat dělnictvo, rolníky, pokrokovou inteligenci, mládež a ženy k vítězství.

Když Filip hovořil o marxismu, zajímavé by bylo upřesnit si i postoj k „rozvrácení sociálního smíru“. V květnu a červnu 2008 funkcionáři a ústavní činitelé ČSSD, kteří vedou nejsilnější odborové seskupení v ČR, zorganizovali před Úřadem vlády v Praze čtyři protestní demonstrace v týdenním rozestupu. Když odbory dokázaly poté uspořádat hodinovou stávku, které se zúčastnil téměř jeden milion zaměstnanců, tak „rozvraceli“ nebo „nerozvraceli“ tyto organizátoři a odboráři, soudruhu Filip? Soudruh Filip ani nikdo z šesti místopředsedů se před Úřadem vlády v Praze mezi lidmi ani neukázali! A ČSSD za 4 měsíce potom drtivě vyhrála volby!

Správnou cestou k budoucímu úspěchu KSČM by bylo obrátit pozornost k těm společenským silám, které jsou historicky předurčeny provést zásadní revoluční změnu.

(Sn)

Nový výmysl Ústavu pro studium totalitních režimů!

V posledních měsících začala naše média na základě informace zmíněného Ústavu informovat a odsuzovat světoznámého spisovatele českého původu, který žije ve Francii – Milana Kunderu. V roce 1950 prý byl spolupracovníkem státní bezpečnosti a prý udal Milana Dvořáčka. Milan Dvořáček jako vojín ilegálně opustil ČSR a v Západním Německu se stal vojenským špiónem. Tento člověk byl v ČSR odsouzen za zběhnutí, vojenskou špiónáž a vlastizrada na 22 let vězení, z čehož si odpykal 14 let. Západní státy vyhlásily studenou válku proti všem socialistickým státům a tato trvala od zrodu socialismu až do jeho pádu. Tato válka se mohla kdykoliv stát válkou horkou, atomovou a fyzicky by zlikvidovala československý národ. Ústav pro studium totalitních režimů tvrdí, že pracuje vědecky, ale fakticky slouží nynější kapitalistické vládě. Tvrdí, že socialistické Československo byl zločinecký stát, KSČ je zločineckou stranou a StB je zločineckou organizací.

Objektivní hodnocení StB je jiné. Jako služba byla velice nutná pro ochranu státu v době studené války.

Každý stát se brání proti vnějšímu a vnitřnímu nepříteli. Tajné služby existují ve světě, od té doby, co existuje instituce stát v lidské společnosti. Vybavuje se otázka: mají „demokratické“ kapitalistické státy a ČR tajné služby a čím se zabývají? Ústav pro studium totalitních režimů moc dobře ví, že je mají.

Spisovatel Kundera tvrdí, že on neudal špióna, že nemá „vinu“. Zda má pravdu, nevíme. Může se vyjádřit, jestli je uduvač hrdina nebo zločinec. Pro vlastence, pro poctivého občana každého státu je hrdina. Pro nepřátele vlastního státu je zločinec.

Dnešní ČR je kapitalistickým státem, je diktaturou vládnoucí třídy, v tomto případě diktaturou buržoazie. Ústav pro studium totalitních režimů není vědecký ústav, plní jen zadání kapitalistické vlády, a proto nemůže být jeho hodnocení socialistické společnosti objektivní.

Skutečný vědecký ústav, který by objektivně zkoumal socialistické období ČR, může být zorganizován pouze v společenském systému, kde je vládnoucí silou dělnická třída, která by využívala vědu v zájmu vývoje lidské společnosti.

P. Savov

Životní kompas Bedřicha Václavka

Připomínáme-li si dnes osobnost bojovníka za socialismus Bedřicha Václavka, nemůžeme přehlédnout inspirující aktuálnost jeho tvorby pro naši skutečnost. Poctivá snaha dobroti se kořenů vývojových tendencí společenských i literárních dovedla Bedřicha Václavka zákonitě ke studiu dialektického a historického materialismu, který mu přinášel racionální odpovědi na otázky vnořující se na pořad dne z hlubin dynamiky života.

Hluboká znalost dialektického a historického materialismu a jeho tvůrčí aplikace umožnily Bedřichu Václavkovi řešit i ty nejsložitější otázky literárního života, k nimž bezesporu patřilo formování teoretického základu metody socialistického realismu. Propracování teoretických základů metody socialistického realismu by bylo nemožné bez vědeckého vyhodnocení dějinného vývoje literatury v dialektické vazbě na její sociální kořeny.

Připomeňme si v této souvislosti, jak Bedřich Václavek teoreticky uhlájí revoluční dědictví Karla Hynka Máchy proti těm, kteří Máchu v rozporu s vědeckou pravdou stylizovali jen do pozice básníka osamění, do pozice básníka romantického zahloubání do sebe a „věčných otázek lidských“ do pozice básníka nicoty.

Vycházejí z rozboru konkrétní společenské situace Máchovy doby Václavek odhaluje, že Máchovo básnické odbojnictví a novátorství tryskalo z odbojnictví společenského, že šlo o subjektivní vzpouru moderního individualismu, u nás do té doby v pozici, rostoucí z tradic lidové písně, zloha neznámou, že šlo o společen-

skou revoltu pramenící z neshody básnickovy duše se společenskou realitou. „Básnický revolucionář zůstával osamocen,“ píše Václavek a pokračuje, „protože nebylo ještě kompaktnějšího sociálně revolučního kolektivu, k němuž by se mohl přiklonit, překonat i v něm svou samotu. Když není tohoto začlenění lidského, pokouší se ze své samoty vykoupit splynutím s přírodou... Ale ani ta nemůže dáti jeho individualismu, donkichotskému a tragickému odboji, pevné základy. A jeho samota se jen zhoršuje pádem teologického, teokratického nazírání, odbožštěním vesmíru... druhý pól Máchův, ono osamění a z něho plynoucí romantické zahloubání do problémů nicoty, do sebe a „věčných otázek lidských“, byl dán jen tehdejší historickou, třídní situací a je dnes překonán, svět není prázdny, je pln člověka, jeho díla a úsilí, zmizela nicota, smrt není strašná, protože revoluční člověk není dnes sám, protože žije dále v kolektivu a jeho dílo i po smrti. Kdo by chtěl dnes zdůrazňovat ve stopách Máchových jen ono propadnutí v nic, šel by s onou (reakční) částí máchovské tradice, jež nemá budoucnosti, protože byla historicky překonána... Živá je dnes jedině ona máchovská tradice revoluční a jejím dědicem je revoluční poezie česká.“ (Blíže viz B. Václavek: *Kritické stati z třicátých let. Československý spisovatel, Praha 1975, s. 128-129.*)

Jestliže bylo pro Václavka nemyslitelné propracování teoretických základů metody socialistického realismu bez dialektického sepětí s vědeckým zhodnocením dějinného vývoje literatury, je pro současné komunis-

ty nemyslitelné formování politické linie dneška bez vědeckého zhodnocení poválečného vývoje, bez vědeckého odhalení příčin současné porážky socialismu v zemích střední a jihovýchodní Evropy. A zde se rovněž neobejdeme bez hluboké znalosti dialektického a historického materialismu, neboť jedině prostřednictvím tohoto vrcholu lidské racionality lze dostati se ke kořenům vývojových tendencí objektivní skutečnosti. Proto je třeba rázně odmítat antikomunistické názory, které považují marxismus za učení zastaralé a propagují myšlenku, že podmínkou členství ve straně není marxistický světový názor, jak je např. konstatováno v materiálu Teoreticko-analytického pracoviště při ÚV KSČM nazvaném Otázky a odpovědi pro kandidáty – volby 2008, jenž byl vypracován pro pomoc kandidátům KSČM v nastávajících volbách. (Blíže viz V. Věrtelář: *Vrátit politice konkrétní obsah. HaNo 15. 9. 2008.*) Opak je pravdou. Složitost vývoje současného světa vyžaduje, aby byl uvnitř strany vybudován ucelený systém stranického vzdělávání vycházející právě z dialektického a historického materialismu.

V jaké měřičině může uvznout teoretická práce, zřeknou-li se její autoři dialektického a historického materialismu, nám názorně ukazují dokumenty Teoreticko-analytického pracoviště při ÚV KSČM, např. Socialismus pro 21. století nebo jeho modifikovaná podoba s názvem Deklarace o socialismu.

(Pokračování v příštím čísle)

Zdeněk Kodýtek

(předneseno na 36. Václavkově Olomouci dne 27. 9. 2008)

Co ovládá naši dobu?

Několik poznámek k charakteristice současnosti

Kdo se seznámil s Hegelovou „Filozofií dějin“, ví, že tento předchůdce filozofie marxismu (musela být ovšem, jak se vyjádřil Engels, postavena z hlavy na nohy, zbavena idealistického balastu a transformována v historický materialismus) si liboval v charakteristice dějinných epoch, jejichž zvláštní povahu nazýval „duchem doby“. Tak v buržoazních revolucích ustavujících „občanskou společnost“ přivítal jejich úsilí o obnovení myšlenky antiky a renesance – myšlenky svobody, skončované se středověkým tmářstvím. Kdyby dnes žil a pozoroval, k jakým koncům tato společnost dospěla, nevycházel by zřejmě z údivu, třebaže to byl právě on, kdo přesně zformuloval zákony dialektiky a mezi nimi na předním místě zákon negace negace. I on by musel, chtěl-li by zůstat věrný své metodě myšlení, konstatovat, že „duchem doby“, v níž dnes žijeme (a lze to opravdu nazvat životem?), je b e z d u c h o s t, úděsná bezduchost, což se především projevuje v nízkosti a ubohosti zájmů a potřeb velké většiny lidí, v naprosté bezohlednosti k budoucnosti lidstva a této planety ohrožené hamizností kapitálu, nesmyslným drancováním bohatství přírody a základních zdrojů materiálního života lidí, jeho elementárních podmínek. Bezuzdná honba za maximálními zisky a vytvoření tzv. spotřebitelské společnosti, jejímž modelem se staly Spojené státy americké, ženou tento svět do katastrofy.

Dá se jí zabránit? Tak zní otázka, řečeno s Hamletem, jehož bezmezná skepse nikdy snad nebyla tolik oprávněná jako v současnosti.

Co, žel, zcela očividně stojí v cestě mobilizace sil k odvrácení této blížící se katastrofy, je i d e o l o g i e, která zastírá všechny hrozby, v duchu amerického pragmatismu nutí k pštroší politice státníky a k soustředění pozornosti na momentální uspokojování deformovaných potřeb lidí. Podněcoval-li kdysi pragmatismus podnikatelskou směrnost, která zavírá oči před riziky, je dnes krajně nebezpečný svým nepřátelstvím k racionálnímu myšlení počítajícím se zákonitými efekty počinání lidí, laciným optimismem lidí, kteří si beznadějně řežou větev, na které sedí.

Ideologie, připomínali Marx s Engelsem nejdou a vždy přitom měli na mysli ideologie vládnoucích tříd vykořisťovatelských společností, jsou v základě „falešným vědomím“, sebeklamem a lží. Dnes iluze a lži nabýly monstrózních rozměrů a zásluhou moderních prostředků komunikace staly se všudypřítomnými. Není před nimi žádného úniku, jakékoli deklarace o ochraně soukromí člověka jsou drzým a cynickým výsměchem skutečnosti. A přitom dominantní postavení na této „ideologické frontě“ mají ideologičtí substituti, lokají vědy a žurnalistiky s tzv. celebritami, prodejními figurami bez zábran a svědomí. Jakýsi Marek Eben, jak jsme se nedávno doslechli, se ve zlém rozešel s televizí, která ho „vytvořila“. Za jeden pořad žádal pět set tisíc, zatím co nabídka končila u „pouhých“ stovky tisíc korun. Kam se rozhlédnete, tam kvete pole s jedovatým býlím. Co pokračuje jakékoli meze, je skutečnost,

že z historických věd se bohatě může rozvíjet jen ta, která pracuje ve službách policie. Co to znamená, názorně demonstroval nedávný „případ“ Milana Kundery osočeného z „udavačství“ v roce 1950.

Lži se vyrábějí jako kdysi boty u Bati nebo automobily u Forda. A už Masaryk, jak víme, říkal, že kdo lže, ten také krade. Podvodně se dostala kontrarevoluce k moci koncem osmdesátých a začátkem devadesátých let v minulém století. Aby rozkradla majetek národa. K tomu potřebovala, jak říkájí Američané, „big lie“ (velkou lež). Havel dokonce složil přísahu na socialistickou ústavu – jen aby mohl zahájit éru podvodníků, zlodějů a rozkradačů. Nezapomínejme však: počínal si pouze tak, jak mu veleli zaoceánští páni, jimž po léta oddané sloužil v naději, že se dočká tučné kořisti. A dočkal. Stal se multimilionářem a čestným doktorem snad všech poněkud významnějších evropských univerzit. Váží si ho zejména v Německu, kde se v jeho západní části ihned po válce zrodil tzv. historický revisionismus snažící se zamlčet vinu Němců na hrůzách a utrpení, nemalé části lidstva jež připravil hitlerovský fašismus. Na pranýř byl vystaven naopak „zločinný komunismus“. I to je „big lie“, nebetyčná nehoráznost a sprostota.

Ale co chceme od doby, v níž ti, kdo chtějí ovládnout svět a zmocnit se přírodního bohatství této planety, srocují všechny, kdo jsou ochotni napomáhat tomuto novodobému křížáckému tažení pod praporem svobody?! Terroristé vyhlásili válku terorismu. 11. září 2001 prohlásil americký prezident, že na vlastní oči spatřil Dábla. A přísahal svému Bohu, že ho zničí. Ve jménu svobody – jak jinak! A nikdo nežádal, aby ho přešetřili psychiatři a poslali do blázince, aby před tímto fanatikem byla chráněna jak americká společnost, tak ostatní národy. Uzurpátoři se zaklínají heslem, s nímž se v dosavadní historii odehrávaly boje proti utiskovatelům a zotročovatelům všeho druhu. A v takové prolhané době musíme žít!

A co je největším zločinem, co ze všeho nejvíce ohrožuje budoucnost? Dopad těchto lží na děti a mládež. Nastupující generace, která nemohla poznat socialismus z vlastní zkušenosti, je nejtragičtější obětí ideologie založené a lžích – ať již velkých či malých. Tisícerymi způsoby se paní učitelky snaží omývat mozky žáků škol všech stupňů v souladu s „duchem doby“ – doby, kterou ovládá lež.

A zatím není naděje, že se situace změní. Ale z Hegelovy „Filozofie dějin“ si ještě připomeňme, jak nabádal nepřehlížet dialektiku historického vývoje a jak je nezbytné učit se trpělivosti. K radikálním změnám totiž podle Hegela dochází, až se vyčerpají všechny možnosti starých forem života. Ne náhodou patří v jeho dialektice, kterou Lenin po Gercenovi nazýval „algebrou revoluce“, k nejnámennějším pojímům kategorie míry. Klasy před sklizní musí uzrát. Všechno má svůj čas. A nakonec přijde i doba velkého zúčtování.

Jan Kúrka